

KOUZELNICE

SEBASTIEN DE CASTELL

DIVOTVŮRCE – KOUZELNICE

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Sebastien De Castell

Divotvůrce – 3. díl – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KOUZELNICE

KOUZELNICE

SEBASTIEN DE CASTELL

EGMONT

Original title: *Charmcaster*
Copyright © Sebastien de Castell, 2018
Illustration copyright © Sam Hadley, 2018
First published in English language as *Charmcaster* by Hot Key Books,
an imprint of Bonnier Zaffre, London
The moral rights of Sebastien de Castell and Sam Hadley to be
identified as author and illustrator of this work have been asserted

Toto dílo je fikce. Jména, místa, události a příhody jsou buď plodem
autorovy představivosti, nebo použity fiktivně. Jakákoli podobnost se
skutečnými osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

EGMONT

Vydalo nakladatelství EGMONT,
v Praze roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.
Číslo publikace 34574
Z anglického originálu *Charmcaster* přeložil Peter Kadlec
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
ISBN tištěné verze 978-80-252-4399-2
ISBN e-knihy 978-80-252-4560-6
TS 14. První vydání

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

*Věnováno Ralphu McInernymu.
Zhruba před dvaceti lety vytvořil sérii audiokazet
s groteskně přitažlivým názvem
Jak napsat tajuplný příběh.
Byl to ten nejlepší učitel psaní, jakého jsem kdy poznal.*

NESVÁR

Ti, kdo touží stát se Argosany, se musejí nejdříve smířit s tím, že nejsme proroci ani jasnovidci. V našich kartách není ukryta žádná magie. Jsme pouhými poutníky a balíčky, které nosíme s sebou, nejsou ničím jiným než mapami; každá barva představuje jednu odlišnou kulturu a každá karta strukturu moci v jejím rámci. A jelikož se lidé a národy mění, mění se i naše balíčky. Představují shody a odhalují, v čem se skrývá jejich podstata.

Když se ale Argosan setká s něčím novým – s něčím, co by nemělo být, a přesto to může změnit běh dějin –, je nucen namalovat kartu novou: nesvár. Každá z nich je jak varovným, tak povzbudivým výkřikem, který musí poslechnout každý Argosan, neboť pokud by pravá podstata nesváru zůstala skryta, budoucnost by byla... nepředvídatelná.

Blesky v poušti

„To jsem přesně věděl,“ zavrčel Reichis a vyskočil mi na rameno. Blesk sežehl zemi nějaké tři metry před námi a kočkoveverčakovy drápy pronikly mou propocenou košilí a zaryly se mi do kůže.

„Fakticky?“ ujistil jsem se a snažil se ignorovat bolest zhruba se stejným úspěchem, s jakým jsem se pokoušel ovládnout ruce, aby se mi netřásl. „Příště, až budeme mít za zadkem čarostopaře, bys nás možná mohl varovat *dřív*, než se naše koně spláší a shodí nás uprostřed pouště.“

Nad hlavami nám opět zaburácel hrom a otrásl zemí pod našima nohama. „Jo, a kdyby ti to moc nevadilo, co kdybys nás upozornil, až na nás najednou začnou padat blesky z čistého nebe?“

Reichis zaváhal a zjevně se snažil vymyslet nějaké uvěřitelné vysvětlení. Kočkoveverky jsou mizerní lháři. Jsou to vynikající zloději a mimořádně vášniví zabijáci, ale jejich schopnost podvádět nestojí za nic. „Čekal jsem, jestli na to přijdeš sám. Zkoušel jsem tě. Jo, tak je to. Zkoušel jsem tě. A tys neobstál, Kellene.“

„Snad vás dva nenapadlo, že bychom měli nastražit past?“ ozvala se Ferius Parfax. Klečela několik metrů od nás a zahrabávala do písku cosi lesklého a ostrého. Rudé kadeře jí při práci padaly do obličeje. Navzdory podivné bouři, která zuřila kolem nás, se pohybovala plynule a zkušeně. Nebylo to poprvé, co naše lovecká výprava dopadla špatně.

Proto jsme potřebovali pasti.

Líčit past na jan'tepského mága je zapeklitá věc. Nikdy nevíte, jaké formy magie by mohl mít k dispozici. Železnou, ohnivou, písečnou, hedvábnou, krvavou, dechovou... Nepřítel může použít bezpočet kouzel, aby vás zabil. A aby toho nebylo dost, musíte rovněž počítat s existencí možných kompliců – lokajů či žoldnéřů najatých, aby kryli mágovi záda nebo pro něho vykonávali špinavou práci. „Třeba by nám to šlo rychleji, kdybys mi dovolila, abych ti pomohl s líčením pastí,“ navrhl jsem Ferius při zoufalém pokusu zbavit se myšlenek na nesčetné způsoby, kterými bych v následujících minutách mohl přijít o život.

„Ne, a přestaň mě pozorovat.“ Vstala, poodešla o kus dál, znovu poklekla a začala zakopávat další pichlavou kouli nebo křehký skleněný válec naplněný uspávacím plynem, či co to v tuto chvíli používala. „Náš pronásledovatel možná vysílá jedno z těch vychytaných jan'tepských hedvábných kouzel, aby vyčmuchal, co máme v plánu. Ta tvoje hlava je plná myšlenek, chlapče. Snadno je přečte.“

Její slova mě rozzlobila. Ferius byla Argosanka a patřila k záhadným hráčům karet, kteří cestovali po kontinentu ve snaze o... Vlastně jsem stále ještě pořádně nevěděl, co bylo jejich posláním kromě dožírání lidí. Ačkoli jsem ne-

měl velkou naději, že bych se někdy sám stal Argosanem, studoval jsem Feriusino počínání, jak nejlépe jsem uměl, už jen z toho důvodu, že mě to mohlo udržet naživu. Její neustálé naléhání, že se nejprve musím naučit „naslouchat svýma očima“ nebo „chytat se prázdnoty“ a podobným nesmyslům, mi to moc neusnadňovalo.

Reichisovi se pochopitelně líbilo, když mě Ferius hubovala. „Má pravdu, Kellene,“ zaprskal ze svého posedu na mém rameni. „Měl bys být víc jako já.“

„Jako že bych neměl v hlavě žádné myšlenky?“

Jeho zavrčení bylo sotva hlasitější než zašeptání, ale zaznělo nebezpečně blízko mého ucha. „Říká se tomu *instinkt*, vypelichanče. Pro hedvábné mágy je pak těžké mě přechíst. Chtěl bys vědět, co mi mé instinkty radí udělat teď?“

Další záblesk zasáhl vrcholek duny nad námi, málem mi přivodil infarkt a nad písek se zvedl oblak kouře. Kdybychom byli s Reichisem lepší přátelé, nejspíš bychom se v obavách o naše životy pevně drželi v náručí. Místo toho mě kousl. „Promiň. Instinkt.“

Trhl jsem ramenem a shodil kočkoveverčáka dolů. Roztáhl tlapy a chlupaté blány mezi předníma a zadníma nohama se mu napjaly. Působně se snesl k zemi a zle se na mě podíval. Bylo ode mě zbytečné, že jsem ho shodil. Za jeho reakci na blesk jsem se na něho nemohl zlobit. Reichis má hrůzu z blesků a ohně a... vlastně z každého nepřítele, kterého nemůže kousnout.

„Jak to ten chlap dělá?“ divil jsem se nahlas. Bouřka bez deště uprostřed pouště pod jasným nebem? Nedávalo to smysl. Jistě, šestá forma ohnivě magie vytváří elektrický

výboj, který hodně připomíná blesk, ten ale vychází z mágových rukou, nikoli shora, a dotyčný musí vidět na cíl, aby ho mohl vyslat.

Po tisíci jsem se ohlédl na dunu v očekávání, že ho konečně uvidím přecházet přes hřeben připraveného rozpoutat sedm pekel. „Tři dny máme toho mága za zadkem a nemůžeme ho setřást. Proč nás nenechá na pokoji?“

Ferius se trpce zasmála. „Příčinou všeho nejspíš bude to, že máš na krku kouzelný zatykač, chlapče. Ta čarodějnická klika, která nasadila zazobaným dětem do hlav obsidiánové červy, určitě nemá velkou radost z toho, že je těch červů zbavujeme.“

Přes rostoucí bezprostřední nebezpečí jsem se při pouhém pomýšlení na obsidiánové červy otrásl. Byli něco jako mystičtí parazité. Jakmile se zabydleli v oku hostitele, umožňovali mágům ovládat ho na dálku. Ferius, Reichis a já jsme strávili poslední půlrok pátráním po studentech proslulé Akademie, kteří neměli ani tušení, že se z nich pomalu stávají vyzvědači proti vlastním rodinám, nebo ještě hůř – nájemní vrazi.

„Odkdy je vlastně naším posláním zachraňovat svět před obsidiánovými červy?“ napadlo mě a sundal jsem si hraničářský klobouk, abych si mohl otřít čelo rukávem. Přestože byl vzduch suchý, vydatně jsem se potil; černý klobouk, příliš velký na mou hlavu, věci také moc nepomáhal. Ten klobouk jsem získal od jiného divotvůrce jménem Dexan Videris jako odškodné za to, že se mě pokusil zabít. Tvrdil, že stříbrné znaky, které zdobily jeho stuhu, zabrání mágům v mém sledování, ale ukázalo se, že to byla lež, jako ostatně všechno, co mi Dexan říkal.

„Není to naše poslání,“ opáčila Ferius. „Je moje. Být Argosanem znamená odvracet pohromy, které přinášejí utrpení nevinným lidem. Jelikož banda pitomých jan’tep-ských mágů vraždící mocné rodiny po celém kontinentu může vyvolat válku, řekla bych, že tahle situace mě k tomu plně opravňuje.“

Vtom se bez jakéhokoli varování zdvihl poryv větru a moje zjevně nekouzelná kořist mi vylétla z ruky. Málem jsem se za ní rozběhl, ale rozhodl jsem se, že ji nechám le-tět. Stejně mi ten krám pořádně neseděl. „Bylo by hezké, kdyby za námi aspoň jednou přišel někdo, kdo by nám chtěl *pomocť*, a ne nás zabít.“

Ferius se prudce vztyčila a upřeně hleděla do pouště. „Tak tohle vůbec není dobré.“

Otočil jsem se, abych se podíval, o čem mluvím. V dálce se zdvihla písčná stěna, která musela být nejméně třicet metrů vysoká.

„Takže se na nás žene náhlá písčná bouře?“ zamručel Reichis. Otřásl se a jeho srst změnila barvu z obvyklé světle hnědé s černými pruhy na pískově béžovou s šedými skvrnami, stejnou jako blížící se mračna písku a kamínků. Jakmile k nám bouře dorazí, mohl by v ní zmizet, kdyby chtěl – což by nejspíš udělal, pokud by se situace zhoršila. Kočkoveverky nejsou sentimentální.

Jak se bouře blížila, uvažoval jsem, zda bych raději zemřel pohřbený pod tunami písku, zabítý zásahem suchého blesku nebo jako oběť černé magie. Vyhlídky jsou vždy nevábné, jste-li divotvůrce na útěku, za mentora máte hazardní hráčku, jako obchodního partnera kočkoveverčáka a v patách dlouhou řadu čarodějů, kteří vás chtějí zabít.

A ještě jsem si byl docela jistý, že mi toho dne bylo přesně sedmnáct.

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se.

„Myslím, chlapče,“ odtušila Ferius s pohledem upřeným na hustá mračna písku, která se na nás hnala, „že nejlíp uděláš, když se pořádně nadechneš.“

Hluboká nadechnutí

Pokaždé, když naší trojici hrozí napadení – což bývá mnohem častěji, než bych si přál –, má každý z nás svůj stanovený úkol: Ferius líčí pasti, chystá si zbraně a s pomocí svého úžasného argosanského nadání vymýšlí nejlepší taktiku pro naše přežití. Reichis většinou provádí průzkum a využívá svůj citlivý čich, aby zachytil sebeslabší pach blížících se nepřátel.

A já? Mým úkolem je zhluboka se nadechnout.

Zatímco Ferius je mistr úskoků a Reichis půl metru dlouhý chlupatý bojovník s ostrými zuby a drápy, obdařený naprostou lhostejností vůči následkům násilného jednání, já mám pouze jednu schopnost, která je nám v podobné situaci k něčemu dobrá: ovládám dechovou magii, která je založená na rychlých rukou a dvou práčích, jež nosím ve váčcích na opasku, každý na jednom boku. Ačkoli mám k dispozici jenom pár kouzel, naučil jsem se tasit opravdu rychle. Nezáleží na tom, jak mocný mág proti vám stojí, pokud ho vyhodíte do povětří dřív, než pronese svoji zaříkávací formuli. Potíží je v tom, že když se mi třesou ruce nebo se mi potí tolik,

že se mi prášky přilepí ke konečkům prstů, skončím se dvěma ožehlými dlaněmi a nechápavým výrazem ve tváři.

Takže... Dýchej.

Uvolni se.

Nevšímej si blesků a písečné bouře. Využij léta, která jsi strávil jako zasvěcenec a zviditelňoval sis svá kouzla, a představ si nepřítele na vrcholu tamté písečné duny, představuj si, jak ho zasahuješ těsně předtím, než –

Náhle jsem pocítil v pravém oku bodavou bolest jako prudký závan ledového větru. Plácl jsem se přes něj dlaní v marné snaze ten pocit odehnat. Obvyčně mívám potíže s levým okem vzhledem ke znamením černého stínu, která se kolem něj vinou (což je mimochodem také důvod, proč se mě lovci lidí s magickými zatykači neustále snaží zabít). Jako kdyby černého stínu nebylo dost, asi před půl rokem se mé druhé oko stalo domovem větrného ducha sasutzei, který se v něm rozhodl usídlit. Ve větrné magii jsem byl stále ještě nováčkem, takže ovládnout toho ducha bylo takřka nemožné.

„Sakra. Snažím se soustředit!“

Kupodivu bolest ustoupila. Zhluboka jsem se nadechl a opět jsem se snažil představit si okamžik, kdy můj zrak padne na našeho pronásledovatele. Svaly se mi uvolnily, když jsem si představoval, jak vytahuju prášky, vyhazuju je do vzduchu, rukama vytvářím tělesné tvary a přesně v okamžiku, kdy se smísí, pronáším kouzlo a výbuch –

„Au! Nech toho!“

„Nějaký problém, chlapče?“ zajímala se Ferius.

„Ten pitomý větrný duch v oku mě pořád otravuje!“

Ferius přišla blíž a přimhouřila oči. „Jak dlouho už tě Suzy zlobí?“

„Suzy“ bylo jméno, které dala Ferius sasutzei.

„Od té doby, co se na nás přilepil ten zatracený mág. Pokaždé, když začnu myslet na –“

Reichis mě přerušil temným zavrčením a se zdviženým čenichem věřil ve vzduchu. Oči mu zářily nedočkavostí, místo aby pociťoval strach, který by byl v naší situaci mnohem přirozenější a měl by ho každý příčetný tvor. Koutky chlupaté tlamy se zdvihly v náznaku úsměvu. „Bude boj.“

Blesk opět udeřil do písku nedaleko hřebene duny – jednou, dvakrát a pak i potřetí. Vichr blížící se bouře nás bičoval, zdvihal mračna vířícího písku a proměnil svět v nejasnou směsici šedých stínů. Jeden z těchto stínů se objevil na samém vrcholu duny.

Ferius mě popadla za ramena a přitlačila mě k zemi. „Čekejte, dokud nepřijde blíž,“ řekla a její slova byla v té bouři stěží slyšet. „Ať k nám nepřítel přijde sám.“

„Lidi jsou hlupáci,“ zabručel Reichis, ale okamžitě poslechl.

Zatímco jsme se tam krčili, dolů po svahu duny klopytala štíhlá postava v dlouhém cestovním plášti. Tvář měla zakrytou před větrem a kamínky a na hlavě měla pomačkaný klobouk ne nepodobný mému. Ten oděv byl poněkud zvláštní: obvykle když mě chce někdo zabít, jde na to se vši elegancí. Vedle postavy kulhalo jakési čtyřnohé zvíře – nejspíš pes nebo velká kočka.

„Hyena,“ zavrčel Reichis a s vyceněnými zuby věřil ve vzduchu. „Nesnáším hyeny.“ Zavěřil podruhé a zmateně naklonil hlavu.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Něco není v pořádku. Ten vypelichanec a vořech páchnou strachem.“

„Z nás?“ opáčil jsem nevěřičně.

Odpovědi jsme se dočkali, když mág dosáhl úpatí duny a proběhl těsně kolem nás přímo do sílící bouře. O pár vteřin později se na hřebeni objevily čtyři další postavy – tři muži a žena zahalení širokými pruhy bílého plátna oblíbeného mezi Berabesqy, na jejichž území jsme se nacházeli. Mávali zahnutými šavlemi a řemdihy, pohybovali se s kočičím půvabem a hnali se za mágem do pouště.

„Berabesqští Věrní,“ zašeptala Ferius a s vytřeštěnými očima sledovala, jak nás míjejí. Slova, která jí splynou ze rtů, většinou znějí jako začátek nějakého sprostého vtipu, a tak mě děs v jejím hlase znepokojil.

„Kdo jsou berabesqští ‚Věrní‘?“ zeptal jsem se.

Hleděla za mágem, který mizel v písečné bouři. „Pro tohohle nešťastného troubu? Ta nejhorší smrt, jakou si umíš představit.“

Větrný duch

„Dobrá, problém vyřešen,“ oklepal se Reichis. Barva srs-
ti se mu změnila na zářivě oranžovou se zlatými pruhy.
Volným krokem stoupal na vrchol písečné duny směrem,
kterým jsme přišli.

„Počkej!“ zvolal jsem.

Kočkoveverčáka ani nenapadlo zpomalit. „Houby. Když
nejsme cíl, nemáme žádný důvod trčet v téhle smradlavé
poušti.“

Za normálních okolností bych s ním souhlasil. Vzhle-
dem k tomu, jak nesnáším poušť, bych byl daleko před
ním. Něco mě však znepokojovalo – jako kdyby mě něco
svědilo na místě, na které jsem si nedosáhl. Ohlédl jsem
se na vzdalující se písečnou bouři. Pronásledovatelé i pro-
následovaný se ztratili z dohledu. „Ti berabesqští, Věrní‘...
Proč jsou v poušti a pronásledují jan’tepského mága?“

Reichis se na mě podíval jako na vrány, když ho rozčilo-
valy. „Nevím, a ani mě to nezajímá.“ Podrbal se za uchem.
„Jdu si najít koupel a budu se v ní máčet, dokud nedosta-
nu z kožichu všechen ten písek.“

„Co to říká?“ zajímala se Ferius.

Přeložil jsem jí jeho slova.

„Kočkoveverčák má pravdu,“ řekla a balila své pasti a nástražné dráty. „Věrní jsou jedni z nejchladnokrevnějších zabijáků, jaké můžeš potkat. Mezi magii a uctíváním ďábla není v tomhle koutě světa žádný rozdíl a Věrní na to mají nos. Jakmile skončují s tím mágem, můžeš se vsadit, že začnou slídit po tobě, chlapče.“

To nebylo vůbec fér. Moje čarodějné schopnosti sotva stačily na pár mizerných dechových kouzel. To byl i jeden z důvodů, proč tolik mágů toužilo se se mnou utkat. A teď jsem měl mít v patách ještě tlupu náboženských fanatiků? „Proč mě svět tolik nenávidí?“

„Mě, mě, mě,“ napodobil mě Reichis. „Proč mluvíš pořád jenom o sobě, Kellene? Všiml sis, že jsme se ještě nikdy nepotkali s jinými kočkoveverkami? Je to proto, že většina mého druhu byla vyražena tvým druhem.“

Cítil jsem se zahanben. Kočkoveverčák mi skoro nikdy nepřipomínal, že jeho příbuzenstvo zahynulo rukou mága z mého klanu, ale pokaždé, když jsem se ho zeptal, jestli si nechce promluvit o ztrátě své rodiny, mě kousl. A pořádně.

Ferius se trpce usmála. „Ne všichni tě nenávidí, chlapče. Existují celé země obývané spoustou lidí, kteří tě ještě nikdy neviděli.“

„No, začínám vás nesnášet oba,“ zabručel Reichis. „Mám hlad, a jestli jeden z vás nemá v úmyslu věnovat mi k večeři ucho, pojdte vypadnout z téhle všivácké pustiny a najít nějaké město, kde se vyskytuje někdo, kdo umí dělat máslové sušenky.“ A kočkoveverčák si začal horlivě, leč marně vyklepávat písek z kožichu.

„Má pravdu,“ řekl jsem Ferius. „Už dávno jsme měli být v Gitabrii a zachránit poslední zbývající oběť obsidiánových červů – někoho, kdo nás nepronásleduje celé tři dny. Jestli se ten mág zapletl s bandou náboženských fanatiků zapálených pro... upalování lidí? Tak ať radši upálí jeho než nás.“

Neznělo to zrovna ušlechtilé, ale jiné možnosti byly ještě horší. Vytáhl jsem z křoví svůj klobouk. „Zkrátka odsud sakra –“

Bolest. Neskutečná *bolest*.

Začal jsem si třít pravé oko, abych se zbavil bodavého pocitu. „Přestaň mě otravovat, ty pitomý větrný duchu!“

Ferius přistoupila ke mně a odtáhla mi ruku. Zahleděla se mi do oka, jako kdyby očekávala, že sasutzei bude její pohled opětovat. „To vypadá, jako kdyby se ti Suzy snažila něco říct, chlapče.“

„Jasně,“ odsekl jsem. „Říká mi, abych si vyrval oční bulvu!“

„A já budu mít první sousto,“ prohlásil Reichis a ušklíbl se na Ferius, kdyby ho náhodou nepochopila. Na rozdíl ode mě neuměla převést jeho prskání, vrčení a mručení na slova, ale znala ho dost dlouho na to, aby se vyznala v jeho kulinářských libůstkách.

„Bude tvoje celá, jakmile s tím skončíme, kočkoveverčáku.“ Mně řekla samozřejmě: „Dýchej, chlapče.“

Jelikož bylo zřejmé, že mě sasutzei nenechá na pokoji, dokud mu nebudu věnovat náležitou pozornost, poslechl jsem.

Šeptavá magie se liší od čarodějných schopností mého lidu. Naše magie je založena na přivolávání šesti základ-

ních zdrojů síly pomocí vytetovaných kovových pásků na předloktích. Vyslání kouzla spočívá v pečlivě vyslovené formuli ve spojení s dokonalými tělesnými tvary, jež souzní se složitou mystickou konfigurací, které si zviditelňujeme v naší mysli. Šeptaví mágové? V podstatě pouze... šeptají. Spíš se jedná o vyvolávání duchů než o ovládání magických sil – což je patrně příčina, proč se na ně můj lid dívá svrchu. „Dobrá, Suzy,“ zabručel jsem na sasutzei, „ukaž, co pro mě máš.“

Pomalů jsem vypustil vzduch z plic a použil ho jako řeku, po které jsem pustil dřevěné lodičky zhotovené spíš z emocí než myšlenek. Každá z nich nesla pro ducha nějaký vzkaz. Nevím přesně, jaká slova jsem pronášel – je těžké sledovat souvislosti, když se ze všech sil snažíte *nemyslet*, ale po několika vteřinách se bolest změnila v příjemnější pocit, jako kdyby mi někdo zlehka foukal na víčka. Když jsem je otevřel, zjistil jsem, že se svět rozdvojil. Levým okem jsem viděl všechno před sebou – písečnou dunu, hory v dáli; trpělivě vyčkávající Ferius a podrážděného Reichise. Pravým okem jsem hleděl přímo do písečné bouře.

„Není ti nic, Kellene?“ zeptal se kočkoveverčák. „Jedno oko se ti zakalilo úplně doběla.“ Znechuceně nakrčil čenich. „Myslím, že už mě na ně přešla chuť.“

Nevšímal jsem si ho a soustředil jsem se na pohled, který mi zprostředkoval duch sasutzei. Vzduch, předtím tak klidný a nehybný, teď vířil kolem mě, písek a prach mi bičovaly kůži, ačkoli jsem nic necítil. To, čeho jsem byl svědkem, se odehrávalo daleko přede mnou, hluboko v srdci bouře, kde se čtyři berabesqští Věrní prodírali

vichrem a obkličovali svou kořist. Mág vypadal o něco menší než já a dokonce ještě hubenější. Když je nedokázal zničit kouzly, těžko se jim mohl ubránit fyzicky. „Už ho skoro mají,“ řekl jsem nahlas. „To jeho zvíře, ta hyena, leží na zemi a nezvedá se.“

„Výborně,“ zabručel Reichis. „Pevně doufám, že je ta špindíra mrtvá.“

Kromě toho, že kočkoveverky nejsou sentimentální, trpí navíc značným nedostatkem soucitu.

Zavřel jsem levé oko, abych se mohl lépe soustředit na to, co se odvíjelo uprostřed písečné bouře. „Mág se pokouší zvednout hyenu, ale Berabesqové jsou příliš blízko – začínají... Počkat... Něčím po nich hází.“

V úžasu jsem sledoval, jak nějaká věc, která vypadala jako dřevěná krabička ne větší než má dlaň, dopadla před pronásledovatele. Vzápětí se ta věc se rozlétla a vyšlehl z ní plamen, který se šířil všemi směry.

„Co je to?“ chtěla vědět Ferius. „Nějaká zbraň?“

„Myslím, že je to uzavřený oheň. Ten člověk je určitě kouzelník.“

Reichis ke mně naklonil svou chlupatou hlavu. „Kdože?“

„Kouzelník. To je něco jako...“ Jak vysvětlit jemné rozdíly mezi druhy magie argosanské hráčce a kočkoveverce? „Je to asi takhle: obyčejný mág dokáže silou vůle vytvářet kouzla, když se mu rozzáří na předloktí vytetované pás-ky. Ty můj lid používá k navázání spojení s primitivními formami magie. Záleží jen na energii a vůli. Divotvůrce jako já má jen slabé čarodějné schopnosti, takže je musím kombinovat s jinými věcmi, aby účinkovaly. Kouzelník vlastně ani nevysílá kouzla, spíš je spojuje s reálným

předmětem. Některá jednoduchá kouzla, jako třeba bezpečnostní zámky nebo dmuchavkové lucerny, která nevyžadují velké čarodějné schopnosti, mohou fungovat celé měsíce nebo i roky. Ta složitější –“

„Jako třeba ty podivné suché blesky?“ zeptal se Reichis.

„Přesně. Navázat spojení s bouří je docela obtížné, takže ho můžeš použít jenom jednou a nebude trvat déle než zhruba hodinu.“ Náhlá bodavá bolest v pravém oku způsobená sasutzei mě opět přiměla věnovat pozornost obrazům, kterých jsem měl být svědkem. „Uzavřený oheň neúčinkoval. Berabesqové kouzelníka zajali. Tři z nich ho svazují provazy, ale...“ Odmlčel jsem se, protože to, co jsem viděl, nedávalo smysl.

„Co se děje, chlapče?“ zeptala se Ferius.

Opět jsem se snažil soustředit na to, co mi duch sasutzei ukazoval. „Způsob, jakým ho spoutávají, je opravdu podivný. Omotávají mu provazy kolem každého údu a pak je svazují k sobě, takže má ruce a nohy doširoka roztažené. Skoro jako by provazy vytvářely kolem kouzelníka kruh.“

„To je rituál zatracení,“ řekla Ferius temně. „Používají ho, aby očistili zemi od pohanského rouhání.“

„Jak?“ zajímal jsem se.

„Pomalu a se spoustou krve.“ Její slova zazněla zastřené a skřípavě a brzy je následoval zvuk jejích kroků v písku. „Musíme tomu zabránit.“

Otevřel jsem levé oko a zjistil jsem, že Ferius odhodlaně míří špatným směrem.

„Snad ta bláznivá Argosanka nechce jít do té bouře?“ zeptal se Reichis.

„Počkej!“ zavolal jsem na Ferius. „Říkalas, že Věrní jsou nebezpeční!“

„To jsem říkala, chlapče,“ křikla a kráčela dál. „Pak jsem si ale vzpomněla na něco, cos říkal ty.“

„Já? Co jsem –“

Zastavila se, zapnula si vestu a narazila si klobouk hlouběji do očí, aby je měla chráněné před větrem a pískem. „Už jsi zapomněl? Říkal jsi, že by sis přál, aby za námi aspoň jednou přišel někdo, kdo by nám chtěl pomoci a ne nás zabít. Myslím, že to platí i obráceně.“

„Děláš si legraci? Chceš dát naše životy v sázku na základě plané myšlenky, která mě napadla mezi blesky na poušti?“

Ferius se po mně ohlédl a úsměšek na jejích rtech kontrastoval s úzkostí, která byla vidět v jejích očích. „Upozorňovala jsem tě, že se v té tvé hlavě honí až moc myšlenek, chlapče.“ Pak se otočila, rázným krokem zamířila do vířícího chaosu bouře a zanechala Reichise a mě, abychom se sami rozhodli, zda ji budeme následovat, nebo ji opustíme na cestě vstříc takřka jisté smrti.

Předkové, modlil jsem se v duchu, když jsem se rozběhl za ní a nevšímal jsem si Reichisových výhrůžek, že mě nechá jít na popravu samotného. V příštím životě mi nechte v hlavě jen tuto jedinou myšlenku: až příště potkáš Argosanku, ber nohy na ramena a prchej, jak nejrychleji budeš moci.

Zdvořilá konverzace

Ačkoli jsme byli bičováni divokým vichrem a oslepováni pískem, který létal všemi směry, nalézt berabesqské Věrné nám netrvalo dlouho. Dokonce jsme měli výjimečně štěstí a podařilo se nám k nim přiblížit, aniž si nás všimli. Stačilo zůstat potichu, dokud by se nenaskytla příležitost mága osvobodit.

„To je ale počasíčko,“ zavolala na ně zvesela Ferius, čímž naprosto zničila naše krytí. „Co kdybychom si dali malou svačinku a přátelskou řeč?“

Ferius Parfax má mnoho zlovyků. Nikdy jsem nedokázal přijít na to, jsou-li nevyhnutelným důsledkem argosan-ské cesty, nebo jejího příšerného smyslu pro humor. Ať se na to díváte z kterékoli stránky, vyrazit svou polohu čtyřem berabesqským Věrným uprostřed kouzelníkovy písečné bouře a navrhnout jim přátelskou řeč je špatný, opravdu špatný nápad.

„Jako bych nevěděl, že to přijde,“ zabručel Reichis.

Berabesqové spolu prohodili sotva pár slov a hned došli ke společnému závěru, že odmítnou naše pozvání ke svačině a zdvořilému rozhovoru. Zároveň se dohodli na

dalším postupu: dva z nich dál vlekli bezvládného kouzelníka do srdce bouře a zbylí dva se rozběhli k nám.

Ferius vzdychla. „Dnes se už nikdo nechce zúčastnit svobodné a otevřené výměny názorů.“

„Díky kočkověverčím bohům za to,“ prohlásil Reichis a nafoukl se. Jeho kožich se zbarvil stejně jako písek kolem nás, což bylo chytré, protože byl v té zuřící bouři skoro neviditelný. Jenomže ego malého nezbedy bylo větší než většina zemí, a tak si ho samozřejmě vyzdobil krvavě červenými pruhy, aby dal najevo, že to myslí vážně. „Jen si pro mě pojdte, vypelichanci.“

Dva lovci se k nám blížili dlouhými půvabnými skoky. Ramenatá žena v běhu vytáhla z pochvy na zádech šavli. Čepel zbraně byla asi metr dlouhá, zahnutá po celé délce a zakončená ostrým hákem. „To je *kazchan*,“ varovala mě Ferius. „Snaž se, aby tě s ním nesekla, ano?“

„Proč?“

„Protože je ostrý, chlapče.“

„Jasně. Dobrá rada nad zlato, jako vždycky.“

„A ještě něco,“ pokračovala Ferius. „Věrní si s oblibou potírají vnitřek pochvy jedem jednoho z místních hadů. Pálí jako čert, když se ti dostane pod kůži.“

Nu, stejně jsem neměl v úmyslu nechat se bodnout.

Štíhlý muž měl tmavší pleť než jeho společnice a nezdálo se, že by byl ozbrojen, až dokud se k nám nedostal na vzdálenost asi sedmi metrů. Teprve pak jsem spatřil odlesk kovových nástavců s ostrými hroty, které měl navlečené na prstech.

„*Tiazchan*,“ konstatovala Ferius. „Těmi se také nenech škrábnout.“

„Budu hádat: jsou otrávení?“

„Kupodivu ne – aspoň ne něčím, po čem by se ti udělalo špatně.“

„Proč tedy –“

„Náš Bůh je milostivý,“ zvolal muž. „Dokonce i vůči nevěřícím. Takže vám musím dát možnost zachránit si život.“ Mluvil daromansky se silným přízvukem. Myslím, že v těch hraničářských cestovních oděvech jsme s Ferius mohli klidně vypadat jako prostí daromanští pastevci.

„Klid a mír všem, které miluješ,“ odpověděla Ferius na ni nezvykle formálním způsobem. Občas to dělala: uměla se vyjadřovat slovníkem podnapilého hazardního hráče i s vybraností a výmluvností dvorního diplomata.

„Mír i s tebou,“ odvětil muž, v jehož hlase bylo cítit překvapení. „Vskutku, mír může být vykoupen lacino.“ Ukázal rukou na zem. „Stačí, když pokleknete a skloníte hlavy, aby Bůh viděl, že jste jen zabloudili a nepřišli jste překážet v Jeho práci.“

Ferius omluvně pokrčila rameny. „Odpusť mi, nejctihodnější, ale když se klaním, mé oči nevidí na cestu přede mnou, a když klečím, nemohu kráčet tam, kam mě vede srdce.“

Zdálo se, že její slova dva berabesqské Věrné zmátla, ale jen na okamžik. „Argosani,“ řekla žena nakonec. Tedy, spíš to slovo vyplivla.

Ferius se na ni usmála. „Obvyklá a nejrozumnější reakce, Věrná.“

Muž začínal být netrpělivý. „Ptej se tedy, poutnice. Nevyhledáváme spory s Argosany.“

Ferius udělala krok vpřed a okázale se rozhlédla kolem sebe. „Jste daleko od vašich chrámů a měst, nejctihodnější, blíž ke gitabriánské hranici než k vašim svatým místům. Jakého zločinu se dopustil ten mág, že jste kvůli němu podstoupili tak dlouhé pronásledování?“

„Kacířství,“ odvětili oba Věrní jednohlasně.

„U těchto brachů je to vždycky kacířství,“ pošeptala mi po straně Ferius a pak se opět obrátila k Věrným. „Je sedm set sedmdesát sedm druhů kacířství, nejctihodnější, mohli byste to upřesnit?“

Muž se zatvářil, jako by to na něho udělalo dojem. „Znáš naše způsoby, odpovím ti tedy: zločinu čarodějnic-tví.“ Než mohla Ferius reagovat, zvedl prsty a na kovových hrotech nástavců se zalesklo matné světlo, které proniklo bouří. „Než se zeptáš na osmnáct druhů černé magie, povím ti ještě, že tento zde je *zatracený* čaroděj.“

„A kruci,“ vydechla Ferius.

„Co je na tom tak hrozného?“ zajímal jsem se. „Oč je tohle horší než dalších sedm set sedmdesát šest druhů kacířství?“

„Berabesqové nenávidí mágy, ale zpravidla nechtějí kvůli zabití jednoho riskovat válku se sousedy. Zatracený čaroděj je ten, kterého mají dovoleno zabít, aniž by se museli obávat odvetných opatření.“

„Zkrátka ho nechce zachraňovat *nikdo*,“ vyprskl Reichis podrážděně. „Nejspíš to bude pěkný zvrhlík, když jeho vlastní lid říká svým nepřátelům: jen ho klidně zabijte!“ Pohlédl na mě způsobem, který jsem si vyložil jako kočkoveverčí výraz lehkého studu. „Na rozdíl od tebe, samozřejmě.“

Ferius upřeně hleděla na Věrné. „Pustili jste se po temné stezce, nejctihodnější. Vykonat rituál zatracení bez soudu? Jaké máte důkazy, že tento mág –“

Žena začala cosi namítat, ale její společník ji umlčel zvednutím ruky. „Tvé svědomí může být klidné, Argosanko. Ten kacíř byl takový hlupák, že ve městě necelé tři dny jízdy odsud prozradil své jméno každému, kdo byl ochoten ho poslouchat.“ Nenuceně mávl rukou za sebe, kde zbylí dva fanatici vlekli svého zajatce hlouběji do srdce bouře. „Ten, koho pronásledujeme, není nikdo jiný než nechvalně známý jan'tepský uprchlík Kellen z rodu Ke.“

Uprchlík

„Dobrá, přiznávám se,“ připustil Reichis když jsme se ocitli tváří v tvář dvěma berabesqským Věrným. „Že přijde *tohle*, jsem netušil.“

„Mýlíte se, nejctihodnější,“ řekla Ferius stejně klidným, takřka žoviálním tónem jako předtím. Berabesqové jí na to neskočili.

Žena se šavlí promluvila na svého společníka v jejich jazyce. Nerozuměl jsem jí ani slovo, ale v podstatě říkala asi toto: „Hele, napřed zabijeme tyhle mizerné nevěřící, skoncujeme s naším zajatcem a *pak* si můžeme dát pořádnou svačinku a zdvořile si pohovořit s jejich useknutými hlavami.“

„Poklekněte, prostě o odpuštění a možná vás necháme naživu,“ nařídil muž, když došli k nám. „Naším posláním je zabít Kellena z lidu Jan'tepů, ne vraždit zbloudilé poutníky.“

„Pche,“ zavrčel Reichis, přikrčil se a chystal se k útoku. „To by byla legrace, kdyby nás stejně nakonec nezabili.“

Žena bez zjevné námahy zamávala svým kazchanem se zahnutou čepelí. Jeho svist byl slyšet i přes zuřící písečnou bouři. „Jeden z čarodějova lidu – také mág – k nám přišel

s diplomatickým posláním. Přinesl nám oběti a přednesl žádost, abychom zbavili svět rouhačovy přítomnosti.“

„Jaký mág?“ zajímal jsem se. „Kdo vás najal, abyste –“

„Teď není vhodná chvíle, chlapče,“ zašeptala Ferius.

„Bůh vám prikazuje, abyste před ním sklonili hlavy,“ řekla žena a výhružně zamávala zbraní. „Je mu jedno, zůstanou-li tyto hlavy sedět na ramenou, nebo ne.“

Ferius se nedala. „Odpusťte, nejctihodnější, ale nejspíš to budete vy dva, kdo se budete muset sklonit.“ Po vteřině pohlédla na mě a ve tváři se jí zračilo mírné zklamání. „Teď je řada na tobě, chlapče.“

„Cože? Aha, dobře.“ Sáhl jsem do svých váčků u boků a z každého nabral špetku prášku – ne tolik, abych s ním rozmetal Věrné na kousky, ale dost na to, abych udělal dojem. Vítr neustále měnil směr, což by mohl být problém, kdyby mi v okamžiku výbuchu zanesl prášek do obličeje.

„Teď,“ zamumlala Ferius.

Konečně poryvy větru na okamžik ustaly, takže jsem mohl vyhodit prášky do vzduchu. Než se spojily, vytvořil jsem oběma rukama tělesné tvary pro kouzlo: ukazováčky a prostředníčky mířily na mé cíle, aby udaly kouzlu směr, prsteníčky a malíčky jsem přitiskl k dlaním, abych se lépe soustředil, palce směřovaly k nebi... Jednou si budu muset dát tu práci a zjistit, co přesně má tento tělesný tvar znamenat. „*Carath*,“ pronesl jsem, jakmile vzplanul červený a černý plamen a kouzlo zaúčinkovalo. Dvojice plamenů sežehla vzduch několik centimetrů nad hlavami našich protivníků a zanechala po sobě pach síry a krve.

Oba Věrní strnuli. Muž se přede mnou zdvořile zlehka uklonil. „Tvé čáry jsou stejně úchvatné jako tvá velkory-

sost, rouhači. Kdybys chtěl, mohl jsi nás oba zabít jedním úderem.“

„Jo,“ potvrdil Reichis a pohlédl na mě. „Pitomče.“

„Teď jste viděli, co dokážeme,“ řekla Ferius. „Proč bychom se tedy nemohli –“

Muž si přešel oběma rukama s kovovými špičkami prstů po předloktích. Ostré kovové bodce zanechaly po sobě rudé krvácející šrámy.

Ferius se otočila ke mně. „Chlapče, vypal ještě jednou. Hned!“

Bleskově jako chřestýš jsem sáhl pro prášky a vyslal kouzlo podruhé, právě když Berabesq prudce přiložil krvácející předloktí k sobě. Vzduch před ním se zatetelil a můj dvojí oheň uhasl na stopu před ním. „Jsme Věrní,“ prohlásil. „Mysleli jste si, že nám Bůh přikázal stíhat čaroděje, aniž nám požehnal, abychom se mohli chránit před jejich ohavnou magií?“

Pokud jsem se o tom ještě nezmínil, nejsem žádný velký bojovník. Až na jedno docela slušné kouzlo a pár triků, které jsem nacvičil na svých cestách, je mou obvyklou obrannou taktikou nechat si pořádně napráskat a pak čekat na Ferius, až mě zachrání.

„Krucí!“ postěžovala si, když se salva jejích jako břitva ostrých ocelových karet neškodně odrazila od krvavého štítu, který si Berabesq vytvořil. „To je normální podvod!“

„Je to zásah boží ruky, který nás chrání před vašimi zbraněmi,“ řekla naše soupeřka, rychle vykrojila zakřivenou čepelí svého kazchanu ve vzduchu osmičku a neúprosně se k nám blížila. „Stejně jako je boží vůlí, aby vaše

strkání nosu do cizích záležitostí skončilo v krvi.“ Náhle učinila bleskový výpad a vodorovně švihla zbraní Ferius přímo po krku. Argosanka uskočila – ne dost rychle, jak se mi zdálo, zapotácela se a udělala kotoul vzad. Vzápěť už zase stála na nohou a mrštila dvě ocelové karty na naše nepřátele. Muž s kovovými nástavci na prstech znovu srazil předloktí dohromady, vzduch se před ním opět zatetelil a ochránil jeho i jeho společníci. Karty neškodně dopadly na písčitou zem.

Ferius sáhla do vesty a vytáhla krátký ocelový obušek. Švihla zápěstím a prodloužila ho skoro na půl metru. „Asi čtyřicet vteřin,“ řekla mi.

„Cože?“

„Ten štít, chlapče. Tak dlouho ho Prsták udrží. Nedával jsi pozor?“

Jak jsem si měl takových věcí všímat, když mě ti lidé chtěli zabít?

„Vypadá to, že tak za šestatřicet vteřin si dám něco k jídlu,“ řekl Reichis a plížil se k nim zboku. Jeho kradmé pohyby by patrně byly účinnější, kdyby neměl potřebu se vytahovat.

Ramenatá Věrná znovu sekla po Ferius, která se opět vrhla k zemi ve snaze dostat se soupeřce do zad. Žena s šavlí však byla příliš rychlá, bleskově se otočila a přinutila Ferius ustoupit. Já měl pochopitelně svoje starosti, poněvadž buď dílem náhody, nebo na základě jakýchsi podivných berabesqských genderových pravidel muž s kovovými nástavci na prstech vyrazil proti mně. Hrál mi po tváři. Uskočil jsem dozadu a boty se mi zabořily do měkkého písku. Musel jsem se smířit s tím, že raději upadnu na zadek, než aby

se mi pět drápů zarylo do obličeje a přispělo rýhami ke znamení černého stínu, která už tak mému vzhledu moc neprospívala. Prsták se tyčil nade mnou a tvářil se napůl soucitně a napůl znechuceně z toho, že nejsem schopen předvést žádnou hrozbu. „Zůstaň ležet, hochu.“

„Dobrá,“ řekl jsem.

Uběhlo už čtyřicet vteřin? Sledovat čas, když se vás někdo pokouší zabít, je podivuhodně těžké. Rozhodl jsem se to zkusit a sáhl jsem do váčků. Nejsem možná dobrý v pěstních soubojích, ale strávil jsem spoustu času nácvikem používání svého prachového kouzla v těch nejkrkolomnějších polohách. Můj útok byl rychlý, obratný a dobře mířený. Bohužel nebyl správně načasovaný. Výbuch se rozptýlil o štít sotva dvě vteřiny před tím, než zmizel.

Prsták po mně hrábl svými drápy podruhé. Odkutálek jsem se stranou rychleji, než bychom já i on očekávali, a mohl jsem být spokojen, nebýt prudké bolesti, když se mi pět ocelových drápů zarylo skrz košili do zad. Když jsem vstal a otočil se k němu, na kovových nástavcích prstů se třpytila má krev.

„Padni na kolena a pokloň se,“ nařídil mi. „Příště až uvidíš mé tiazchan, budou držet zbytky tvého hrdla.“

Začal jsem ustupovat, nebo jsem si aspoň *myslel*, že ustupuju. Ukázalo se, že nejsem schopen pohybu. Stál jsem na místě a za nic na světě jsem nedokázal donutit nohy, aby mě odtamtud odnesly. Prsták zvedl ruku ke smrtícímu úderu. To mělo stačit k tomu, abych přiměl tělo opět k pohybu. Bohužel se to nestalo.

Za rok života psance jsem zjistil zajímavou věc, a sice že mozek nikdy docela nepřivykne strachu. Myslím tím

samozřejmě, že si dokážete *představit* život ve věčném strachu, ale když se vás někdo pokouší zabít doopravdy, jdou veškerá předsevzetí k čertu.

„Máš rád drápy?“ zavrčel Reichis, který se z boku připlížil k Pršťákovi. „Zkus moje!“

Skočil na našeho protivníka s roztaženými nohama, rozevřenou tlamou a vyceněnými tesáky. Na rozdíl ode mě je Reichis rychlý a jeho útoky bývají smrtící. Až do této chvíle jsem neviděl nikoho, kdo by mu dokázal uhnout, ale berabesqský Věrný útok odvrátil krokem stranou, při kterém se otočil kolem své osy. Když se opět obrátil ke mně, na kovových nástavcích prstů se objevila další krev.

„Reichisi!“ vykřikl jsem.

Kočkoveverčák dopadl do písku asi o tři metry dál. Pokoušel se zvednout, ale zadní noha mu vypověděla službu. Temně zařval, což by většině lidí připadalo jako výraz zuřivosti, já jsem však pochopil, že je zraněný a vyděšený.

Berabesqský Věrný zjevně usoudil, že Reichis je pro něj nebezpečnější než já, a vykročil k němu. „Nech ho!“ zvolal jsem. Nohy mě konečně začaly zase poslouchat a pokusil jsem se chytit muže za rameno. Jakoby nic se pootočil a udeřil mě hřbetem ruky do obličeje. Ocelové drápy se mi zabodly do levé tváře a na bradu mi vytryskly pramínky krve.

Pohlédl na mě přimhouřenými očima s výrazem napůl zvědavým a napůl skoro soucitným. „Ty bys byl ochoten pro to zvíře zemřít?“

Odpovědi jsem byl ušetřen, protože se zase zvedl vítr, přinesl přivaly písku a dočasně nás oba oslepil. V zápalu boje jsme se dostali daleko od ostatních. Nevěděl jsem, kde

je Ferius, ani jestli má argosanská mentorka konečně našla soupeře, kterého nedokázala přelstít. Reichis vrčel a snažil se postavit na všechny čtyři a skočit muži na záda, ale zraněná noha mu to nedovolila. Byl na něho žalostný pohled.

Ferius říká, že když se věci vyvinou špatně – *opravdu* špatně – pak už zbývá rozhodnout jen to, jestli zemřeme na nohou, nebo na kolenou. Pak teprve se cítíte skutečně svobodní. V takové situaci dokážete riskovat všechno, protože stejně nemáte co ztratit a strach nad vámi ztrácí svou moc.

Ferius je hloupá.

„Poklekni,“ pravil berabesqský Věrný. „Konec bude rychlý, přísahám.“

Ale možná že na řečech té Argosanky přece jen něco je.

„Pojď si zatančit, mizero,“ odvětil jsem.

Druhá ctnost

Druhá argosanská ctnost se nazývá *arta eres*, což znamená „elegantní obrana“ nebo, jak tomu říká Ferius, „tanec“. Když bojuje, vypadá jako voda točící se na dně víru: krouží, kolébá se, je neustále v pohybu, neustále v souladu s pohyby svých soupeřů, dokonce i když jim vytlouká duši z těla.

Když bojuju já, vypadá to trochu jinak.

„Máš odvalu,“ pochválil mě berabesqský Věrný, když se mi nějak podařilo proklouznout mu pod rukama a zasadit mu ránu do ledvin. Konečně něco, na co jsem mohl být pyšný, když uvážíme, že mě to stálo jen pár dalších krvavých šrámů, tentokrát na žebrech. Opět jsme zaujali bojový postoj a Pršťák zavrtěl hlavou. „Ale jsi také barbar a blázen. Za koho se chceš obětovat? Za čaroděje, kterého jsi v životě neviděl a který je pohnán k spravedlnosti nepřáteli, jež nikdy nemůžeš porazit. Teď už je stejně mrtvý a ty jsi nasadil svůj život zbytečně.“

Na řečech toho chlapa něco je, pomyslel jsem si. „Dobrá, vzdávám se.“

„Opravdu?“

„Jistě,“ pravil jsem. „Jakmile ti nakopu zadek.“

Uskakoval jsem doleva i doprava, uhýbal jsem Prstákovým pokusům nabodnout mě na kovové drápy a pravou nohou jsem mu kopl písek do obličeje. Přikrčil se a hrábl po mně, ale to už jsem mu stál za zády. Provedl jsem chvat, kterému se říká přistrčení a spočívá v tom, že chytnete soupeře za loket a předhodíte ho novému soupeři. V tomto případě byl novým soupeřem Reichis.

Kočkoveverčák se stále ještě nemohl postavit na nohy, ale pro následující akci to ani nepotřeboval. Zatímco se berabesqský Věrný snažil udržet na nohou, zasadil mu Reichis strašlivé kousnutí do kotníku. Z rány se vyřinula krev.

„Prokletý hlodavec!“ zvolal Prsták. Byl to náš první úspěšný zásah od začátku šarvátky. Myslím, že to ho rozzuřilo ještě víc než bolest. Naneštěstí byl pořád silnější než my, rychlejší a zkušenější v boji. Než se Reichis mohl odplazit z jeho dosahu, Berabesq ho nakopl a kočkoveverčák odlétl v kotrmelcích po písku.

Znovu jsem se rozběhl na našeho nepřítele, na okamžik jsem zapomněl na tanec a spoléhal se na to, že mi pouhý divoký vztek pomůže zasadit mu ránu. Nepomohl. Berabesq se mi snadno vyhnul. Tentokrát se místo hrábnutí do obličeje pokusil vrazit mi kovové konce prstů do boku – bezpochyby proto, aby mi vyrval ledvinu a ukázal mi ji.

Všechny ty hodiny, po které mě Ferius nutila nacvičovat venkovské tance, mi právě teď zachránily život, protože jsem reflexivně zvedl koleno ve figuře, které se říká „vznešený klus“. Není pochyb, že jsem u toho vypadal směšně, ale místo ztráty životně důležitého orgánu jsem utržil pouze bodnutí do stehna. Skoro náhodou se mi při tom úskoku stranou ještě podařilo zasáhnout protivníka

loktem do obličeje. Dopadl jsem vedle Reichise, který se právě marně snažil na našeho protivníka vrhnout. „Zatracené zranění,“ vrčel. „Nemůžu vyskočit dost vysoko, abych se udržel ve vzduchu.“

Převalil jsem se na záda a zvedl jsem se. Vítr zesílil a zdvihl do vzduchu takové množství písku, že mi Berabesq zmizel z očí. Doufal jsem, že on mě také nevidí. „Proč se potřebuješ udržet ve vzduchu?“ zeptal jsem se.

„Ukázal bych tomu mizernému vypelichanci, jaký je rozdíl mezi kočkoveverkou a hlodavcem, proto!“

Zde stojí za to připomenout, že ze zoologického hlediska jsou kočkoveverky skutečně druh hlodavců.

„Mám nápad,“ snažil jsem se překřičet řev větru. „Ale myslím, že se ti nebude líbit.“

Prsták se vzpamatoval a znovu se k nám blížil, tentokrát o něco opatrněji. To nám mohlo lichotit, jenže zároveň to znamenalo, že už mi nejspíš neskočí na žádné taneční triky.

„Je tvůj nápad lepší než nechat se rozsekat na kusy smradlavým člověkem s falešnými drápy?“ chtěl vědět Reichis.

„Možná, ale ne o moc.“ Vítr ustal právě na tak dlouho, abych stačil sáhnout do váčků pro červený a černý prášek a s výkřikem vyslat své kouzlo proti našemu nepříteli. Jako předtím Berabesq srazil předloktí k sobě a vytvořil tak ten svůj zvláštní štít. Já ale nemířil na něho. Tentokrát dva ohně vzplanuly na písku pod jeho nohama. V lepším světě by proměnily písek v kluzké sklo, ale ohně vytvořené kouzlem nemají takovou teplotu, aby to dokázaly. Nicméně odvedly Prstákovu pozornost na dost dlouho, abych stačil provést hlavní část svého plánu: sehnul jsem se, popadl jsem Reichise za kůži na zátylku a vyhodil ho co nejvýše do vzduchu.

„Ty jeden zatracený –“ Zbytek věty zanikl v prudkém poryvu větru, který ho odnesl daleko doprostřed vířícího písku nad námi. Když se mi tento manévr dokonale zdařil, přistoupil jsem k další části plánu. Padl jsem na kolena a prosil o život.

Prsták na mě pohlédl s náznakem vlídného úsměvu ve tváři. „Rád bych se k tobě zachoval shovívavě, byl jsi statečný, ale napadl jsi jednoho z Věrných a pokusil ses zabránit nám v plnění našeho nejsvětějšího úkolu. Udělit ti milost už není v mé moci.“ Zvedl pravou ruku a zakrvácené kovové drápy se v kalném vzduchu zlověstně zaleskly.

Sepjal jsem ruce. „Mohl bych se pomodlit? Jenom chvíli.“

„Uctíváním pohanských bohů tak krátce před svou smrtí si jen ještě více poskvříš duši.“

„Nepotrvá to dlouho, slibuju!“ Sklonil jsem hlavu a velmi rychle jsem odříkával: „Předkové, vím, že jsem až dosud nebyl zrovna příkladný jan'tepský mág, přesto kdybyste mi mohli splnit jedno poslední přání, opravdu bych to ocenil.“

„Přestaň žvanit a přijmi Jeho rozsudek s alespoň malou dávkou –“

„Už to skoro je.“ Sepjal jsem ruce pevněji. „Předkové, pokud tam jste, pošlete prosím kočkoveverčákovi silný vítr, aby mi pomohl zabít tohohle parchanta.“ Pohlédl jsem na berabesqského Věrného. „Ani to moc dlouho netrvalo, vid'?“

Berabesqův zmatek byl pochopitelný, jelikož nejspíš až do toho dne kočkoveverku nikdy neviděl a neměl tudíž tušení, co dokáže za silného větru, když se jí podaří na-

brat trochu výšku. Došlo mu to příliš pozdě, a když se otočil, zjistil, že se na něho z výšky patnácti metrů střemhlav snáší rozzuřená řvoucí bestie. Reichisovy tlapy a zadní nohy byly doširoka roztažené, kožovité záhyby měl zkosené, aby s podporou větru udeřil na svou kořist jako blesk vržený rozhněvaným bohem. Berabesqský Věrný zvedl ruce, aby si chránil obličej, a natočil je tak, aby se kočkověverčák nabodl na kovové konce jeho prstů. Reichis je ale dokonalý letec; v posledním okamžiku uhnul, oblétl Berabesqa, a když ho míjel, vytrhl mu drápy na předních tlapách kus masa ze šije.

Věrný vztekle zařval a jeho krev z hlubokých ran se mísila s vířícím pískem. V jeho pohybech bylo náhle podstatně méně elegance než dřív. Otočil se, zuřivě sekl ostrými konci prstů, ale Reichis už byl dávno pryč, prudké poryvy větru ho opět vynesly do výše a vzápětí zmizel v bouři.

Vyskočil jsem na nohy, nedbaje na palčivou bolest, kterou mi působily krvácející rány na stehně. Znovu jsem nabral prášky a vyslal kouzlo. Věrný pochopitelně opět bleskově vytvořil svůj štít, avšak tentokrát jsem nasměroval ohně takřka přímo do výšky našich hlav a pevně zavřel oči před oslnivým zábleskem světla. Můj soupeř neměl takové štěstí: věděl, že ho štít ochrání, takže hleděl přímo do výbuchu, který ho oslepil.

„Zbabělče!“ vykřikl. „Poskytl jsem ti možnost čestného boje a ty proti mně používáš svoje zákeřné triky.“

„Odpusť,“ řekl jsem a vůbec se nesnažil, aby to znělo upřímně, „ale na zákeřných tricích je založeno veškeré moje umění.“

Nejspíš jsem měl mlčet, protože Berabesq se řídil svým hlasem a vyrazil proti mně sérií výpadů, z nichž každým by mě musel zasáhnout, kdyby nebyl oslepen. Ale i tato dočasná výhoda brzy zmizela. Berabesq několikrát rychle za sebou zamrkal a opět zaostřil pohled na mě.

Sakra. Moc brzy. „Reichisi, teď!“ vykřikl jsem.

Prsták se prudce otočil se zvednutýma rukama, aby s nimi vyrazil proti útočníkovi, který tam ovšem nebyl.

„Omlouvám se,“ řekl jsem, sáhl jsem do kapsy a vytáhl jednu z Feriusiných jako břitva ostrých karet. Byla to trefová čtyřka. Není to zrovna kdovíjaká karta, ale Ferius mi ji poskytl při našem vůbec prvním společném boji, takže jsem k ní měl zvláštní citový vztah. „Tohle je další zákeřnost,“ oznámil jsem berabesqskému Věrnému, když jsem ho sekl kartou do levého boku a vrátil mu tak rány, které mi způsobil.

Ne ovšem ty, které zasadil Reichisovi.

Kočkoveverčák se přiřítíl z výšky jako kopí vržené tornádem a zaryl drápy do masa na mužových zádech a ramenou. Zdálo se, že se s tím nespokojil, dál drásal protivníkovu kůži a neustále vykřikoval cosi o očních bulvách, uších a jazycích.

Naštvat kočkoveverku opravdu není dobrý nápad.

Zatímco pozornost berabesqského Věrného byla teď plně soustředěna na Reichise, připravil jsem přechod do koncovky. Když se muž otáčel a snažil se kočkoveverčáka popadnout, sáhl jsem po práscích a zoufale si přál, aby načasování bylo tentokrát přesné. Jak se Berabesq znovu otáčel tváří ke mně, vykřikl jsem: „Reichisi, pryč od něj!“

Kočkoveverčák na okamžik přestal dorážet. „Proč?“
„Protože uplynulo čtyřicet vteřin!“

Kočkoveverčák se zdravou nohou odrazil od mužových ramen a odskočil stranou. Prsty jsem vytvořil tělesné tvary, zhmotnil v mysli mystickou konfiguraci, veškerou svoji vůli jsem napřel do zářícího kovového tetování dechového pásku na předloktí a pronesl slovo. Dokonce jsem ani nezapomněl předtím vydechnout. „*Carath*,“ řekl jsem.

Přes četná zranění a chaos, který kolem nás panoval, Berabesq málem stačil zvednout předloktí a vytvořit si štít. Tentokrát však dvojice záblesků, červený a černý, zasáhla jeho odhalenou hrud'. Zemřel by na místě, kdybych nepoužil méně prášku než obvykle. Rád bych si myslel, že to bylo díky mému vrozenému odporu vůči zabíjení, ale spíš jsem se třásl tak silně, že jsem si polovinu prášku rozsypal pod nohy. Ať už to bylo jakkoli, nepřítel se zhroutil na zem v bezvědomí, s vážnými popáleninami, ale stále živý.

„Pomoz mi přece!“ zaječel Reichis. Pohlédl jsem na něho a uviděl, že jeho kožich byl částečně zasažen ohněm.

Rozběhl jsem se k němu, skočil jsem na něho a uhasil plameny vlastním tělem dřív, než se stačily rozhořet. S pomocí předků brzy uhasly a oba jsme zůstali ležet na zemi a ztěžka jsme oddychovali. Ani jeden z nás neměl sílu čelit skutečnosti, že by bylo nanejdůležitější, kdyby nás tam někdo takto zastihl – v pevném objetí.

„Smrdíš,“ prohodil kočkoveverčák.

„Ty taky,“ opáčil jsem.

Takový je v kostce náš vztah.

Mohli jsme tam ležet nanejvýš pár blažených vteřin, když se ozval hlas: „No teda, vy jste ale roztomilý páreček!“

Vzhlédl jsem a uviděl jsem Ferius, jak stojí prakticky přímo nad námi. Nevím, jak to dělá, že se dokáže takhle připlížit. Jednou ale přijdu na způsob, jak ji přinutit, aby mě to naučila. „Vstávej,“ řekla, podala mi ruku a pomohla mi na nohy. Zasténal jsem bolestí, která mi vystřelovala ze zad a ze stehna, vlastně z celého těla. „Ty rány musíme ošetřit.“ Poklekla, aby prohlédla Reichise. „A ta kočkověverčákova noha bude taky chtít pár stehů.“

Reichis na ni zavrčel. „Řekni té Argosance, že jestli se opováží mě šít, tak jí –“

Nic na to neřekla, prostě ho ignorovala. „Ulož malého přítele do nosítek a vraťte se zpátky cestou, kterou jsme přišli, chlapče,“ řekla a sama vykročila přímo do bouře.

„Počkej, kam jdeš ty?“

„Ještě pořád zbývají dva Věrní a ten mág. Nemůžu jim dovolit, aby zabili nějakého nešťastného troubu jenom proto, že si o něm myslí, že je ty.“

Opatrně našlapovala na jednu nohu a pravá ruka jí bezvládně visela po boku. Z její černé kožené vesty zbyly jenom cáry a košilí jí prosakovala krev z četných ran na zádech a na rukou. Vzpomněl jsem si, co říkala o bolestivém jedu, kterým si Věrní potírají své šavle.

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se Reichise, ale ten ubohý všivák ztratil vědomí. Svlékl jsem si košili a uvázal jsem z ní provizorní nosítka. Co nejšetrněji jsem ho do nich uložil a zavěsil si ho na krk. Pohlédl jsem před sebe. Feriusiny stopy se už ztrácely v písku uhlazovaném neustávajícím větrem. Každý z nás jen stěží přežil souboj s *jedním*

berabesqským Věrným. Jak asi chtěla se svými zraněními přemoci dva?

„Ať jsi kdo jsi,“ říkal jsem si, když jsem vyrážel za Ferius s myšlenkami na pitomého kouzelníka, který nás dostal do téhle kaše, „příště se radši vydávej za někoho jiného.“

Pochybnosti

Zmíněný pitomec byl stále svázaný provazy uspořádanými do zvláštního kruhu. Dva zbylí berabesqští Věrní horlivě a hlasitě pronášeli modlitby a divoce mávali rukama nad tělem své omráčené oběti. Hyena ležící vedle zoufale hryzala své provazy a vyla, až mi stydla krev v žilách. Ačkoli kolem stále zuřil víchř, na tomto malém prostranství byl vzduch zcela nehybný. Ocitli jsme se v samém oku bouře.

Dostihl jsem Ferius, právě když hlasitě oznamovala svoji přítomnost. „Haló, kamarádi, nechtěli byste s tím kraválem přestat?“

Ano, bylo to tak: opět se odmítla připlížit k nim nepozorovaně. To nebylo u Ferius nic neobvyklého, ale co mě překvapilo, byl hněv v jejím hlase. Možná ho vyvolal šestiúhelník, který Berabesqové vyryli do písku kolem omráčeného kouzelníka, a kovové bodce, jež si připravili ve všech vrcholech obrazce, zřejmě aby je měli po ruce, až mu je budou vrážet do těla.

Vzpomněl jsem si, jak jsem ještě coby zasvěcenec četl o berabesqských náboženských zvyklostech (či „šílených

ohavnostech“, jak je nazývala matka) a zarazilo mě, že si civilizace, která tolik spílá magii, sama libuje v esoterických rituálech.

Oba berabesqští Věrní se otočili. První z nich vytasil šavli a druhý nastavil svému společníku předloktí, do nichž mu jeho druh udělal dva krvavé zářezy, aby mohl vytvořit ochranný štít, který tak rádi používali v boji. „Přemohli jste naše druhy,“ řekl ten s krvácejícíma rukama, obrátil se k nám a zlehka se uklonil. „Taková dovednost zasluhuje obdiv.“

Očekával jsem jednu z Feriusiných typických peprných odpovědí, ale stejně jako před chvílí přešla na uctivější způsob vyjadřování. „Dovednost nevedená pravdou je ohavnost.“

Podivil jsem se té neobratné větě, ale zdálo se, že na berabesqského Věrného učinila dojem. „Argosané vždy mluví zdánlivě moudře, přesto o vaší moudrosti pochybuju, neboť není podepřena vírou.“

„Chceš si vyzkoušet *svoji* víru, nejctihodnější?“ V posledních dvou slovech zazněla notná dávka výsměchu. Už jsem se zmínil o tom, že Ferius velice ráda zbytečně dráždí lidi?

Druhý Berabesq se zahnutým kazchanem v ruce pocho-pil urážku. „To, co zde činíme, je posvátné. Plníme boží vůli. Chceš se vysmívat *Jemu*?“

„Zatím se vysmívám jenom tobě, bratře.“

„Dost,“ řekl krvácející Berabesq svému společníkovi. „Ta Argosanka nás chce zdržet v naději, že jí pomůže nějaká šťastná náhoda. Dokončíme obřad a pak se vypořádáme s těmi pohany.“

Ve Feriusině ruce se objevila ocelová karta a zaleskla se v matném světle oka bouře. „Je to jen jednoduchá zkouška,“ prohlásila.

Berabesq se usmál. „Jak jsi pošetilá, když pochybuješ o naší víře.“ Přirazil krvácející předloktí k sobě a opět jsem spatřil tetelící se vzduch signalizující vytvoření štítu. „Naše zbožnost nás chrání.“

„Jistě,“ řekla Ferius a dodala takřka nepřítomně: „A to je právě váš problém.“

Muž s kazchanem vykročil k nám, mimo ochranu štítu. „Ukončím to její rouhačské žvanění.“

„Stůj, hlupáku,“ varoval ho ten druhý. „Chce tě vylákat mimo štít, abys nebyl chráněn.“

Ferius přikývla a pak se obrátila ke mně. „Chlapče, až ten pitomec přijde k nám – a věř mi, že přijde –, napal to do něj dobře.“

Sáhl jsem rukama do váčků na bocích a nabral pořádnou špetku červeného a černého prášku. Reichis na mě bezmocně pohlédl z nosítek, která jsem měl zavěšená na prsou. „Co se děje? O něco jsem přišel?“ Otočil hlavu k výjevu před námi. „No výborně. Zase jen řeči.“ Schoulil se v nosítkách a zavřel oči. „Vzbuď mě, až se bude dít něco zajímavého.“

„Tohle má být ta tvoje ‚zkouška‘?“ zvolal neozbrojený Berabesq. „Necháme-li se vyprovokovat k nepředložené-
mu činu? Jsme berabesqští Věrní. Byli jsme vyškoleni ve filozofii a sebeovládání dřív, než jsme se naučili číst. Naše víra není nějaké primitivní náboženství, jak si možná myslíš. Naše víra je nejúplnější a nejdokonalejší pochopení vesmíru a jeho zákonitostí. Opravdu si myslíš, že ti tak lehce sedneme na lep?“

„Ne.“ Ferius mu ukázala svoji ocelovou kartu. „Jde jen o takovou prostou sázku. Za chvíli po tobě hodím tuhle kartu. Když tě zasáhnu, propustíte kouzelníka a my si půjdeme po svých. Když ne, pak budete moci zaříznout další tři pohany. To Boha plně uspokojí.“

Reichis otevřel jedno oko. „Co říkala?“

„Myslím, že má plán,“ pošeptal jsem mu.

Prosím, předkové, prosím, ať má skutečně nějaký plán.

Nezdálo se, že by to berabesqského Věrného vyvedlo z míry. „Nejspíš spoléháš na to, že udeříš, až můj štít ochabne.“ Opět přiložil předloktí k sobě a tetelení vzduchu se obnovilo. „Obávám se, že to není tak snadné. Bůh chrání ty, kdo v něj věří.“

Ferius vytáhla z vesty cigárko a strčila si ho do úst. „Slyšela jsem o tom.“ Vytáhla zápalku, škrtnula jí o okraj ocelové karty a zapálila si. „Až na to, že já mám o Bohu vlastní teorii.“

„Skutečně?“ samolibě se usmál Berabesq. Začal se mě zmocňovat dojem, že tito lidé opravdu *rádi* debatují o náboženství.

Ferius místo odpovědi vyfoukla kouř ve tvaru kolečka. Zdálo se, že se vznáší na místě, aniž by se rozplynulo v těžkém vzduchu oka bouře.

„Výborně,“ pravil Berabesq a znovu obnovil svůj štít. „Vítám tu tvoji hru. Uvidíme, jak obstojí argosanské spekulace proti mé víře.“

Ačkoli měla Ferius Parfax v rukávu bezpočet triků, měl jsem silný pocit, že její současnou taktikou je umluvit naše nepřátele k smrti. Nebo spíš přemluvit je, aby ustoupili od svého úmyslu zabít kouzelníka. To by opravdu nebyl dobrý plán.

„Víra je zvláštní věc,“ začala Ferius.

Ach, předkové, ona to vážně chce udělat.

„Ten tvůj úžasný štít,“ pokračovala, „je jen tak silný, jak silná je tvoje víra, nemám pravdu?“

„Ten štít vytváří Bůh,“ opravil ji. „Má víra je pouhým prostřednictvím.“

Ferius si potáhla z cigárka. „Přesně tak. Přesně tak.“ Na okamžik se odmlčela. „Jenže mně se zdá, že Bohu možná víc záleží na oprávněnosti jednání člověka než na jeho modlení.“

Úsměv na mužově tváři zmizel. „Našlapuj opatrně, Argosanko, nechceš přece, aby –“

„Ale chci, chci.“ Obrátila zrak k nebi. „Víš, co si myslím? Že když se na nás Bůh dívá, vidí dva berabesqské Věrné, kteří překročili své vlastní zákony a zneužili údajné kacířství jako pohodlné záminky k zavraždění cizince.“ Rozpráhla ruce. „Myslím, že se Bůh dívá na mě a říká si: ‚Ta Argosanka tam dole? Všechno hraje proti ní. Je pořezaná, zmlácená, unavená a nejspíš by se potřebovala napít. Ale je tam a dává hlavu na špalek, aby zachránila nějakého ubožáka před smrtí z rukou dvou šílených fanatiků.‘“ Znovu pohlédla na dva muže stojící před spoutaným kouzelníkem a vyfoukla další kolečko dýmu, které zůstalo viset ve vzduchu před ní. „Tak tohle si myslím.“

Berabesqův výraz potemněl. „V tom případě ověřme tvou teorii a skončujme to.“

„Jsi si jistý?“ zeptala se Ferius, vyhodila roztočenou kartu do vzduchu a zase ji chytila. „Protože cítím pochybnost, a na tyhle věci mám dobrý nos.“

„Cítíš jen puch svého vlastního strachu,“ odušil Věrný a opět srazil předloktí k sobě. „Vynes kartu a sklízej, cos zasela, neboť je nad slunce jasné, že vy Argosané nevěříte v nic a světu vůbec neuškodí, když vás bude o jednu méně.“

„Argosané věří,“ řekla Ferius a z tváře jí náhle zmizel posměšný výraz a hlasu nenučený tón, „že žádný Bůh nechrání tyrany a vrahy.“ Hodila kartu vpřed a ta prolétla vznášejícím se kolečkem kouře a směřovala ke štítu berabesqského Věrného. Teprve v ten okamžik jsem si něco uvědomil: když naposledy přiložil předloktí k sobě, vzduch se vůbec nezatetelil.

Jako břitva ostrá karta se zasekla hluboko do svalu Berabesqovy paže a přinutila ho bolestně vykřiknout. Jeho druh ozbrojený kazchanem zuřivě zařval, rozběhl se k nám a mával při tom zbraní nad hlavou.

„Teď, chlapče,“ připomněla mi Ferius.

Dobrá tedy. Vyhodil jsem prášky, aby se smíchaly, a seslal jsem zaklínadlo. „*Carath,*“ řekl jsem a dvojice plamenů zasáhla Berabesqa s kazchanem doprostřed prsou. Odlétl dobré dva metry zpátky a zhroutil se na zem.

Ferius na mě hněvivě pohlédla. „Musel jsi ho zasáhnout tak prudce? Vždyť teď na tebe, mě, kočkoveverčáka, hyenu, toho druhého chlapa, kterého jsi srazil předtím, a tohohle troubu spotřebujeme všechny naše léky.“

„Řekla jsi, abych to do něj napálil dobře!“

„Myslela jsem tím opatrně.“ Vykročila k oběma mužům a cestou vytáhla z vesty svůj ocelový obušek. Švihla zápěstím, aby se natáhl do plné délky.

Berabesq s ocelovou kartou zaseklou v ruce padl na kolena. „Bůh nás opustil!“

Poklekla k němu, aby se ocitli tváří v tvář. „Nikdo tě neopustil, příteli. Jenom jsi zapochyboval, to je celé.“ Poplácala ho po rameni. „Občas pochybovat není na škodu.“ Vzápětí ho prudce udeřila rukojetí obušku do spánku a omráčila ho.

Hyena

Za ten rok, co jsem Ferius Parfax znal, mě při různých příležitostech napadlo, jestli se – navzdory jejímu opakovanému popírání – *náhodou* nevyzná v čarodějnictví. Tohle byla jedna z těch příležitostí.

„To nebyla magie, chlapče,“ řekla, než jsem se jí vůbec stačil zeptat.

Běžel jsem nemotorně s Reichisem na ramenou za ní, když kráčela ke kouzelníkovi, který byl stále bez sebe. „Rozmetala jsi Berabesqův ochranný štít,“ trval jsem na svém. „To snad *nebyla* magie?“

Zastavila se a poklepala si prstem na hlavu. „Nejsi to náhodou ty, kdo pořád vykládá, jak úžasní vy Jan’teповé jste, jak dokonale dokážete udržet v paměti ty svoje – jak jim vlastně říkáte? – ,esoterické obrazce‘?“

„Ano, ale –“

„Žádné ,ale‘. S vírou je to stejné.“ Pokračovala v chůzi. „Přinejmenším pro Berabesqy a jejich duchovní rituály. Jenom jsem ho přiměla pochybovat a tím jsem narušila jeho soustředění.“

Trik, zasl jsem. Nic než šikovný argosanský fígl.

Tímto způsobem Ferius Parfax přežívala ve světě, kde si nadělala nepřátele takřka z každé mocné osobnosti, kterou potkala: triky a figly. Když poklekla u omráčeného kouzelníka, aby ho zbavila pout, náhlý nával hrůzy mi sevřel vnitřnosti. Ferius byla zdaleka ten nejúžasnější člověk, jakého jsem kdy poznal, ale co bude, až jí jednoho krásného dne triky dojdou?

Svědivý pocit na šíji mě přiměl otočit se. V dálce na hřebeni jedné duny byla vidět postava v šarlatovém hávu, která hleděla na nás. Přimhouřil jsem oči, abych rozeznal další podrobnosti, ale postava se náhle otočila a odcházela. Za okamžik zmizela za hřebenem. Zvažoval jsem možnost, že se za ní rozběhnu. Berabesqští Věrní se zmínili o jan'tepském diplomatovi, který je navedl na mou stopu.

„Chlapče, nechtěl bys rozvázat tu hyenu?“ zavolala Ferius. „Jinak to ubohé zvíře ještě raní mrtvice.“

„Myslím, že jsem někoho viděl,“ řekl jsem. „Mohl by to být ten člověk, který –“

„Vypadal, že by se nás chystal zabít?“

„Ne, ale –“

„Tak se věnujme naléhavějším záležitostem.“

Váhavě jsem se otočil a přiblížil se ke zvířeti, které zavrčelo, jakmile mě uvidělo přicházet. Další zavrčení vyšlo z mých prsou. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že to zavrčel Reichis. Polomrtvý kočkoveverčák se marně snažil vylézt z nosítek. „Pusť mě na ni.“

„Můžeš s ní promluvit?“ zeptal jsem se ho.

Kočkoveverčák přestal vrčet a udiveně na mě pohlédl. „Ty chceš, abych *mluvil* s hyenou?“

„Jo. Řekni jí, že jí jdu rozvázat pouta a že by bylo dobré, kdyby mi při tom neprokousla krk.“

„Jistě,“ odvětil Reichis a znovu se neohrabaně pokusil uniknout z nosítek. „Jenom mi dovol si z ní napřed ukousnout pár soust, aby si mě všimla.“

Dobrá, tedy změna plánu. Opatrně jsem sejmul nosítka z ramenou a položil jsem Reichise v patřičné vzdálenosti na zem. Potlačil jsem přitom nutkání poručit mu „sedni.“ Vrátil jsem se pomalým krokem k hyeně a mluvil jsem na ni konejšivým hlasem. „Poslyš, můj kočkoveverčí obchodní partner rozumí lidem, takže předpokládám, že s tebou to bude taky tak. Jsme tu, abychom vám pomohli, slyšíš? Já ti teď sundám ty provazy a pak budeš moci jít za svým pánem, kterému, jak sis doufám všimla, se také snažíme pomoci. Takže mě nesežer. Dohodnuto?“

Hyena na mě stále výhružně civěla, ale aspoň přestala vrčet. Poklekl jsem u ní a začal jsem rozvazovat složité uzly. Když jsem ji zbavoval posledního pouta, nemohl jsem jím nezavadit o poraněnou nohu zvířete. Hyena mě kousla ještě silněji, než to dělával Reichis.

„Au!“

„Cha!“ vyprskl kočkoveverčák. „Říkal jsem ti, abys nikdy nevěřil smradlavé hyeně.“

Zvíře na nás vycenilo zuby a odkulhalo k Ferius. Ta odstraňovala poslední pouta kouzelníkovi, který byl stále v bezvědomí. „Ahoj, kamaráde,“ pozdravila hyenu, natáhla ruku a pohládila ji. Byla to nespravedlnost vesmírných rozměrů, že ji zvíře nejenže *nekouslo*, ale dokonce jí krátce olízlo tvář, než ulehlo vedle svého pána.

Šel jsem sebrat Reichise, který se mi pořád ještě smál. „Radši si to kousnutí natři nějakou úžasnou hojivou mastí, Kellene. Vsadím se, že dostaneš vzteklinu. Jo, a navíc –“

„Smrdím po hyeně, já vím.“

Poklekl jsem naproti Ferius, vedle teď už osvobozeného, ale dosud nereagujícího kouzelníka. Opět mě zarazila na mága podivná volba oblečení: kožené jezdecké kalhoty a boty pod dlouhým cestovním pláštěm, pruh hedvábné látky zakrývající ústa a nos. Další pruh měl kouzelník omotaný kolem hlavy pod hraničářským kloboukem. Z toho mála, co se dalo poznat podle tenkého proužku doruda opálené kůže mezi hedvábnými pruhy, jsem usuzoval, že kouzelník nejspíš nebude o moc starší než já. „Kdo je ten kluk?“ zeptal jsem se nahlas. „A proč se vydával zrovna za mě?“

Ferius na mě pohlédla s přimhouřenýma očima a zasmála se. „Povídám, co kdybys chudáku mágovi sundal z obličeje to hedvábí a pustil na něj trochu čerstvého vzduchu?“

Sáhl jsem na pruhy. Hyena výhružně zavrčela a náhle mě za zápěstí popadla něčí ruka. Kouzelníkovu sevření bylo zvláštní – něco bylo špatně. Podíval jsem se pozorněji a všiml jsem si, že ruce, která mě držela, chybí dva prsty. To vysvětlovalo roli kouzelníka místo plnohodnotného mága – těžko můžete s takovým zmrzačením provádět vysokou magii, když nemáte dost prstů pro vytváření tělesných tvarů.

„Kellene?“ řekl hlas, tak ochraptělý a drsný, že slovo, které pronesl, se nejvíce ze všeho podobalo zakašlání.

Zíral jsem do dvou tmavých očí, které mi k mému úžasu připadaly známé. „My se –“ Než jsem stačil dokončit otázku, kouzelník si strhl hedvábný pruh. Objevily se plné ženské rty, které mě políbily přímo na ústa.

„Dobrá,“ slyšel jsem za sebou mumlat Reichise. „Tak *tohle* jsem taky netušil.“

PAMĚŤ

Argosanský balíček se neustále obměňuje. Naše karty nejsou kamenné desky, ale vodní nádrže. Lidé, národy, dokonce i dějiny samotné se v průběhu času mění, protože dějiny jsou jenom příběhy vyprávěné tak, aby vyhovovaly současnosti. Argosan tudíž musí být připraven zbavit se kterékoli karty ze svého balíčku, protože paměť je věčně nedokonalá a dokonce i ty nejživější vzpomínky musejí být vždy... podezřelé.

Kouzelnice

Abych byl upřímný, nebyl to kdovíjaký polibek. Rty měla drsné a rozpraskané od pouštního sluníčka, já zas oteklou čelist od úderu loktem do obličeje, který jsem si ani nepamatoval. Výsledkem bylo, že má schopnost našpulit ústa byla výrazně omezena. Je možné, že jsem slintal.

Když se někdo pokouší oklamat vaši mysl pomocí hedvábné magie, obvykle se buď snaží zlomit vašeho ducha všelijakými hrůznými představami, nebo vás chce svést jaksi... *jinými* vjemy. Ani jedno z toho příliš neodpovídalo situaci, v které jsem se nacházel.

„Nephenie?“ zvolal jsem a odtáhl se.

„Ovšemže jsem to já, Kellene,“ usmívala se nad mými rozpaky. Vlastně, *usmívala se*, nebylo správné slovo. Šklebila se – divokým, samolibým šklebem, který ničím nepřipomínal plaché, skromné děvče, které jsem znal z domova. „Kdo jiný by se za vámi honil přes půl kontinentu, jen aby vám zachránil život?“

„Zachránil *nám* život?“ zavrčel Reichis. „To my tady –“

Hyena vycenila zuby a snažila se zvednout. Vypadala ještě víc dobitá a zubožená než Reichis.

„Jen pojď, vořechu,“ posmíval se jí kočkoveverčák a jeho srst změnila barvu na uhlově černou s rudými pruhy. „Celý den jsem nejedl.“

Druhé zvíře se přikrčilo a chystalo se zaútočit, ale příliš se spolehl na přední nohu a ta nevydržela.

„Ishaku!“ vykřikla Nephenie a objala hyenu kolem krku. „Ještě si ublížíš!“

„Ishaku?“ opáčil Reichis. „Ona dala *jméno* hyeně? Co bude dál? Budeme dávat královské tituly hromádám hnoje? Pusť mě na Ishaka, Kellene. Můžeme si z jeho kůže udělat další příkrývku.“

Zvíře se snažilo vytrhnout z Nepheniina objetí a začalo vrčet, což zjevně platilo nám oběma, ačkoli já jsem za nic nemohl. Ani Nephenie se nezdála být potěšena. „Co řekl ten kočkoveverčák?“

„On... zdravil tvého přítele.“

Hyení samec vydal zvláštní hlasitý zvuk, který mi nic neříkal, zato zjevně řekl hodně Nephenii. „Povídá, že lžeš a že mu kočkoveverčák právě vyhrožoval, že z něj udělá rohožku.“

„Příkrývku, ne rohožku. Ale výhrůžky smrti jsou Reichisův obvyklý způsob pozdravu. Časem si na to zvykneš.“

Ishak vydal hlasitý rachotivý zvuk, který zřejmě utišil Nepheniin hněv. „Dobrá, pověz mu, že jestli nechce, aby se mu dostalo stejného přivítání, ať radši ne-“

„Jestli chcete všichni záápasit,“ vzdychla Ferius unaveně, „pak vás varuju, že mi docházejí zásoby léků, takže se o ty svoje zatracené rány budete muset postarat sami.“